

Jiří Malšovský

THAJSKÉ DÍVKY NEPLÁČOU?

Jiří Mašovský

THAJSKÉ DÍVKY NEPLÁČOU?

- příběh zbytečné lásky -

Poděkování

Nejdřív bych rád poděkoval Vladimíru Míkovi, který mě do Thajska vzal vůbec poprvé a do této země mě opravdu poctivě zasvětil. Děkuji i dobrým přátelům Josefu Brožíkovi, Petru Šulcovi, Osvaldu Trtílkovi a jeho ženě Kung Runnapě, řidiči Nouwaratu Tungsukovi, řečenému Tum, a všem milým lidem z turistické branže Siamu. Děkuji i všem milým lidem mimo cestovní byznys, kteří mě nikdy nenechali na holičkách. Za technickou podporu taktéž děkuji Romanu Slavíkovi. Zvláštní dík pak patří Jaroslavě Interholcové za její citlivý přístup ke korektuře tohoto příběhu.

P. S. Sice ne všechno je v Thajském království růžové, ale kde je?

Wong - *místo předmluvy*

Právě jsem příjemně usínal, když zazvonil mobil. Bylo po páté odpoledne. Příboj pěkně šustil, a tak jsem váhal. Mezi lhostejností přístroj zvednout, nebo zvědavostí, kdo mi v tuhle nezvyklou denní hodinu asi volá. Číslo jsem neznal. Takže pokud mi zase volá nějaký thajský operátor a bude mi nabízet své nesmyslně levné služby, jenom se naštvu! A pak už neusnu tak, jak jsem v tomhle příjemném odpoledni měl původně v úmyslu.

Volající volání vzdal. Prima. Spěme sladce. Včera večer se loučil můj kamarád Donald. Trochu jsme to v Ocean Sunset baru přehnali. Ve finále Donald platil něco přes dva tisíce báthů, pokud si matně vzpomínám. Piv Chang a whisky Jameson bylo tedy požehnaně. Dneska si dám sanitární den.

Znovu jsem se začal propadat do mělčin spánku. Telefon se ale rozdrnčel podruhé. A zase ono předchozí neznáme číslo. Neodbytnost volání mě přesvědčila. Stiskl jsem tedy zelené tlačítko pro příjem s miniaturním obrázkem sluchátka.

„Ano, prosím?“

„To je pan George?“ zazněl z druhého konce tichý a příjemný hlas.

„Ano. Kdo volá?“

„Jste pan Džiri Malovsky z České republiky?“ Příjemný a tichý hlas měl mírný thajský přízvuk. Jako kdyby hovořil zahraniční student, který právě opustil nějaké prestižní britské lyceum. A mé křestní jméno vyslovil Džiri, protože Thajci prostě slůvko Jiří vyslovit neumí. Ze stejného důvodu jsem proto zvolil pro komunikaci v Asii anglické jméno George. Je ekvivalentem mého českého jména. Mé příjmení hlas zkomolil také. Ale co, komolí ho i moji krajané. Dokonce mi ho kdysi chybně napsala i matrikářka do občanky. Ale než doklad po deseti letech pozbyl své platnosti, stačil jsem se úspěšně oženit. A zplodit zdravého potomka...

„No ano! Jsem to já. Kdo je to?“

„U telefonu poručík Anuwat Wong, policejní department Pattaya. Znáte pana Donalda Russella, prosím?“ řekl příjemný hlas.

Srdce se mi sevřelo. „Samozřejmě, že znám Donalda Russella. Stalo se něco?!“

„Situace je trochu složitější, víte?“ řekl poručík.

„Jak složitější? Předpokládám, že jde o něco vážného, když mě kontaktuje policie. Donald něco provedl? To mi na něj nesedí. Je zatčen?“

Poručík s příjemným hlasem se na chvíli odmlčel. Nepoznal jsem, jde-li o nějaký vyšetřovací fígl, nebo jestli se jen potřeboval napít, nebo si dát šluka z cigarety.

„Ptám se: je zatčen?!“ Přistihl jsem se, že zvyšuji hlas.

„Mohl byste, prosím, pane Džiri, Georgi, přijít do našeho ústředí na rohu Beach Road a...“

„...a osmé, centrální Pattaya. Vím přece, kde to je...“

„Tím lépe. Řekněme..., hm..., třeba..., asi tak za hodinku?“

Ležel jsem na pláži jen pár bloků od Wongovy úřadovny.

„Přijdu za hodinu,“ řekl jsem smířený s čímkoliv. Policista na opačném konci asi vycítil mé rozpoložení, protože spěšně odpověděl ještě příjemnějším odstínem hlasu:

„Chci vás ujistit, že ani pan Russell, ani vy, nejste z ničeho obviněni. Co se formalit týče, jedná se jen o předvolání za účelem vysvětlení.“

Formulce výrazů „předvolání za účelem vysvětlení“ ve mě zarezonoval jako zvoneček vzpomínky na jednu z osvědčených estébáckých praktik. Kdysi, ještě za totáče, jsem byl za kamarády emigranty na návštěvě v německém Stuttgartu. Tehdy se dalo vycestovat pouze na neblaze proslulý devizový příslib. Obyčejný občan ho ale dostal obvykle jen zázrakem. A já ho dostal. Dodnes nevím proč. Po návratu mi volal do práce shodou okolností také jistý poručík. Za účelem podání vysvětlení. Neměl příjemný hlas a nebyl ani bůhví jak zdvořilý. Ale ze strachu jsem se k předvolání dostavil. Poručík StB měl špatně padnoucí konfekční sako a čímsi pobryndanou oranžovou kravatu. Ukázal mi svůj průkaz s fotografií, na které si nebyl vůbec podobný. Pak mě odvedl do blízké restaurace. Usadil nás ke stolu v rohu. A aniž by se mě zeptal

co si dám, objednal u obsluhy dvě piva. Když číšník odešel, začal mě regulérně vyslýchat. Co jsem venku dělal? S kým jsem se sešel? Nechystám se taky k emigraci, jako moji kamarádičky v Německu? Pak se mě pokusil nenápadně verbovat slovy chvály na adresu Státní bezpečnosti. Chlubil se skvělým platem a kariérní perspektivou. Trochu i vyhrožoval. Ale zdálo se mi, že to nemyslí úplně vážně. Objednal si druhé pivo. Já se svého ani nedotkl. Když se během druhého piva dostatečně vykecal, oznámil mi, že je asi všechno v pořádku. Požádal jsem ho tedy, pokud je to od něj všechno, aby zaplatil útratu a spěšně jsem lokál opustil.

Dopil jsem sodovku, kterou mi Marie, provozovatelka tohoto kousku pláže, vždycky servíruje, když lenoším na lehátku v jejím malém teritoriu. Aby na sluníčku nezteplala, zasune vždycky láhev do plastového válce. Co je s Donaldem? To se za chvíli dozvím, řekl jsem si a zamířil na smlouvenou adresu.

Policie má v Thajském království obrovskou autoritu. Cizinec, který tu žije, časem pozná, že tenhle tropický ráj je vlastně policejním státem. Největší výhodou dohledu bezpečnostních složek je ale naprosto minimální kriminalita. Spolu s neúměrně krutými tresty za sebemenší provinění je tady člověk ušetřen dopadů trestné činnosti daleko lépe, než třeba v Evropě. Ano, jsou tady mafie, triády, yakoozy a bůh ví, co ještě. Ale ty si žijí svým vlastním životem bez většího zájmu veřejnosti. A cizinec, pokud zrovna nepáchá vysloveně nějakou úmyslnou nepravost, o policii většinou neví. Měl jsem čisté svědomí. Takže, i když s malou dušičkou, jsem se s výpovědí na místním policejním oddělení více méně smířil.

S příchodem k výsledku jsem ale nespěchal. Pattayská pláž je mimo jiné populární svými západy slunce. Obzoru dominuje ostrov Larn. V jasném podvečeru se do něj noří sluneční kotouč jako zlaťák do kasičky. Byla polovina dubna, takže teď se pomyslná zdířka pro tuto obří minci nacházela na pravém okraji ostrovního útesu. Obvykle bývám v Pattaye od listopadu do dubna

následujícího roku. Začátkem mého pobytu sluníčko zapadá na levém okraji ostrova. Se svou odvěkou a neměnnou trpělivostí doputuje do dubna až na opačnou stranu horizontu pobřeží Larnu.

Obrátil jsem se zády k moři a zamířil k policejní stanici. Uvědomil jsem si ale, že mám nártý a lýtka plná zaschlého písku. Takhle přece nemůžu předstoupit před reprezentanty thajského zákona! Na chodníku mezi pláží a Beach Road jsou kohoutky s vodou s krátkou plastovou hadicí, kde si je možné nohy opláchnout. Nohy jsem měl už skoro umyté, když jsem si uvědomil, že za mnou nervózně přešlapuje Rus. Očista byla hotová, ale proč bych ho trochu nepotrápil? Za to všechno, co nám jeho soukmenovci vyvedli. A ještě vyvedou! Sprchoval jsem si tedy pořádně své už čisté nohy dál. Začal pokašlávat a ještě nervózněji přešlapovat. Vida, klukovina se mi vydařila! Pustil jsem schválně prudce vodu naplno tak, abych postříkal i jeho, a rychle kohout pevně utáhl. Svižně jsem uskočil z louže, která tu po mě zůstala a vykročil k policejní úřadovně.

„Ja éto němagů atkrýt, ty durák!“ hrozil za mnou pěstí vytočený Gagarinův pohrobek.

V recepci policejní úřadovny se rozléhalo hrozivé ticho. Jen od stropu šuměly větráky nastavené na nejmenší rychlost. U jednoho z přijímacích stolů stál se svěšenou hlavou jediný zatčený, mladičký Thajec. Ruce za zády měl svázané plastovým zdrhovadlem. Úředník na opačné straně stolu s ním hovořil tichým hlasem. Jako kdyby mu domlouval. Za provinilcem stál jako jednočlenná eskorta uniformovaný policista a lhostejně si okusoval nehty.

Od dalšího stolu ke mně vzlédl jiný úředník.

„Přejete si, pane?“

Vyslovil jsem pečlivě své jméno a co chci.

„Máte nějaký doklad totožnosti, pane?“

„Ne, jdu rovnou z pláže.“

„Okamžik, prosím. Můžete se tamhle posadit.“

Otočil se ke mně zády, aby mohl diskrétně telefonovat. Hovořil poměrně dlouho. Thajci jsou mimo jiné vyhlášeni i svou zdoluhavou byrokracií. Přijímací kontrolou na letišti počínaje, návštěvou banky konče. Komunikace s úřady tady bývá obyčejně na dlouhé lokte. Navíc a téměř ve všech veřejných prostorech bývá na rozdíl od venkovní teploty příšerná zima. Místní jsou až úchylně zatíženi na klimatizaci. Paradoxně tímhle nešvarem, díky dlouhému čekání, trpí sami Thajci v podobě chronického popotahování do nosu.

Možná byl problém s mojí totožností, protože pohled na záda úředníka nebral konce. Ale byl jsem spíš nervózní, proto se mi přijímací procedura zdála tak vleklá. Nakonec se záda obratem změnila na čelní úsměv a úředník řekl: „Pan Wong si vás vyzvedne za okamžik.“

Wong přišel tichou chůzí opravdu ihned. Jeho pohledný mladistvý vzhled trochu rušily lehce prošedivělé spánky a smutný výraz ve tváři. Podoba se vyznačovala ušlechtilými rysy a působila téměř aristokraticky. A vůbec ne thajsky. Možná je původem Číňan, napadlo mě. Žije tady přece poměrně silná čínská menšina. Jeho vysoká a štíhlá postava připomínala tenisového reprezentanta. Nevím, jestli měl odjakživa v povaze eleganci pomalých pohybů, nebo jestli tenhle ležérní způsob získal až výcvikem ve státní službě. Podal mi ruku. Takový způsob přivítání je samozřejmě bělošský implantát do asijského prostředí. Ať už se setkáte s Číňanem, Thajcem, nebo třeba s Korejcem, téměř všichni vám nabízejí srdečně své pravice, ale způsobem, jak my říkáme, „leklá ryba“. Ani poručík nebyl výjimkou v podání ruky bez stisku. Jejich kultura používá jiné vítací formy. Takže místní většinou nechápou princip tohoto pozdravu a ruce nám podávají jen proto, že se to od nich očekává.

„Pojďte se mnou, pane Georgi.“

Pomalu a beze slov jsme vystoupali do prvního patra. Poručík otevřel dveře své kanceláře. Protilehlou stěnu tvořilo podlouhlé okno. Budilo zdání širokouhlého plátna, jako někde v biografu. Obzvlášť když jsem si uvědomil šerící

se atmosféru přicházejícího soumraku nad zdejší zálivem. Pomyslel jsem si, že takový výhled má málokterý hotel ve městě. Na okamžik bych málem zapomněl, kde vůbec jsem.

„Takovou tapetu v ložnici nemáte, že?“ zavtipkoval Wong, když si všiml mého fascinovaného pohledu. Ale smutek z jeho tváře nezmizel.

„Posadte se, prosím.“

Teprve teď jsem se rozhlédl po místnosti. Vlevo a vpravo stály dva kancelářské stoly. Ten levý, obrovský, přetékal papíry, šanony, bloky různých velikostí a dalšími neidentifikovatelnými policejními dokumenty. Druhý, menší stůl, byl pečlivě uklizen. Na jeho desce stál jen notebook, jehož světlo se odráželo od panoramatického okna. Přes stůl proti sobě stály dvě židle. Poručík se posadil k počítači.

„No posadte se, pane Georgi,“ řekl poručík a ukázal na protější židli. „Ten nepořádek na vedlejším stole se pokuste ignorovat. Patří mému kolegovi. Vyšetřuje zpronevěry...“

Citlivá, byť bdělá pozornost poručíka Anuwata Wonga mě neměla nechat na pochybách, že mu neujde žádná maličkost. Následující okamžiky mě v tom utvrdily.

Wong chvíli hleděl do počítače. Potom jeho pohled přeskočil přes hranu monitoru na mě.

„Co všechno víte o panu Donaldu Russellovi?“ zeptal se.

„Co máte na mysli?“

„V poslední době jste se s ním přátelil, domnívám se,“ odpověděl poručík.

„No, známe se už dlouho. Co vím, pochází z Brightonu, ne vlastně z Hovu na jihu Anglie. Rodiče byli původem ze Skotska, ale naživu je už jen jeho maminka. Původně pracoval jako autobusák. Ale pak byl asi dvacet let u britských královských mariňáků, vlastně u speciálních jednotek. Teď je dva, ne vlastně už tři roky v penzi. A má se skvěle. Královna mu královsky,“ zachechtal jsem se, „měsíc co měsíc vyplácí tučnou penzi a královské výslužné. Před měsícem mu bylo padesát dva, je stále svobodný, bezdětný. Na to,

že prošel dvěma válkami, je obdivuhodně fit. Málokdy ho opouští dobrá nálada, je prostě pohodář. Příjemný kumpán. A to je asi všechno."

„Opravdu?" zeptal se Wong

„A joó, málem bych zapomněl! Zrovna dnes, právě teď, se vrací domů. S British Airways, tuším. Číslo letu vážně nevím."

Poručík se na mě stále upřeně díval svým posmutnělým pohledem.

„To opravdu není tak podstatné, pane Georgi. Promiňte, že vám zatím nemohu sdělit účel našeho vyšetřování. Ale rád bych pochopil život pana Russella, abych tak řekl, poněkud podrobněji. A tak, jestli nespěcháte..."

„...mluvíte o něm, jako kdyby už nebyl, pane poručíku," neodpustil jsem si.

Wongovi zřetelně nevadilo, že jsem ho přerušil. A poprvé se trochu pousmál. Mírně zvednuté koutky jeho úst jen prohloubily smutek v jeho tváři.

„A tak, jestli nespěcháte," pokračoval bez vzrušení, „rád bych se od vás dozvěděl co nejvíc podrobností. I třeba zdánlivé maličkosti. Budete-li mít žízeň nebo hlad, nechám pro něco poslat. Kouříte?" Rozhlédl se po zešeřelé místnosti, jako kdyby hledal popelník.

„Ne, nekouřím. Rád vám o Donaldovi řeknu všechno. Ale nevím, odkud začít."

„Řekněme..., třeba od začátku," řekl poručík. Zhoupł se na židli, po paměti zašmátral na zdi za sebou po vypínači a rozsvítil.

„Pokud vím, pracujete tady v království jako průvodce pro cestovní kanceláře," pokračoval a znovu se na mě zahleděl tím svým upřeným pohledem.

Hrklo ve mně! Cizinci totiž v Thajsku dostávají pracovní povolení jen výjimečně. Pokud se zjistí, že tady pracují načerno, mají problém. A já jsem načerno pracoval. A už hodně let! Sice můj plat byl zakalkulovaný v cenách, které platili moji klienti, takže jsem nečerpal finance z žádného místního zdroje. Naopak jsem dal vydělat zdejšími řidičům a pracovníkům thajských cestovek. Ale pokud by došlo na lámání chleba, těžko bych tuhle skutečnost vysvětloval a dokazoval. A pak by už jen záleželo na tom, jak se vyspí příslušný úředník, který by mou situaci posuzoval. V nejlepším případě bych byl vyhoštěn. V horším případě by mě šoupli do opičího domu.